

[Lis Groes.]

i kommunen administreres disse ting sammen, og arbejdet udføres også i en vis udstrækning af det samme korps. Vi har tidligere ved behandling af husmoderafløsningsloven drøftet, at nogle husmoderafløserne måske netop kunne være glade for af og til at fungere som hjemmehjælpere og af og til som husmoderafløserne, og det er altså noget, som vil imødekommes af denne ændring.

Der er også sket det fremskridt i forhold til tidligere lov, at man har gjort bestemmelsen om de 14 dage noget blidere; man vil lidt lettere kunne få hjælp af husmoderafløser ud over de 14 dage.

Bestemmelserne om hjælp ved et barns sygdom var i det lovforslag, som fru Camma Larsen-Ledet som familieminister fremsatte, direkte anført i selve teksten, og det var foreslået, at man kunne få denne hjælp i indtil 4 dage uden lægerekvisition. Denne bestemmelse er ikke med i det nuværende lovforslag. Jeg ville synes, at det var praktisk at have det direkte angivet i loven; at denne hjælp kan ydes, da der stadig hersker usikkerhed om disse bestemmelser ude omkring, og jeg synes også, forslaget om de 4 dage var praktisk.

Refusionsreglerne har fru Grethe Philip lige været inde på under det forrige lovforslags behandling, og de mange forskellige refusionsregler viser jo tydeligt og klart, hvor stærk brug vi har for at få en egentlig sanering på disse områder. Her er der tale om 70 pct. og 82 pct., og nu skal det gå op i en højere enhed og blive til 80 pct.

Der er noget, der ikke står mig helt klart ud fra lovforslaget, og det er aflønningsforholdene. Jeg forstår, at der skal være forhandlinger med forskellige ministre; men det er jo ikke den slags, der forenkler tingene, og når staten betaler de 80 pct., synes jeg i og for sig, at det var meget rimeligt, om disse lønforhold blev fastsat gennem cirkulærer fra statens side. Jeg vil gerne spørge ministeren, om man stadig vil bibeholde en forskel i lønnen for de uddannede og for de ikke-uddannede. Jeg tror, det er rimeligt, at der på den måde er et incitament til at tage uddannelsen. Jeg har indtryk af, at det har haft stor betydning, at man har fået hele denne uddannelse sat i gang.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne tilsige vort partis velvillige og hurtige behandling af lovforslaget.

Gerda Møller: Lovforslaget om husmoderafløsning og hjemmehjælp er et stykke familierpolitik, som vi i den konservative folketingsgruppe hilser med stor tilfredshed. Så længe loven om husmoderafløsning har været gældende, har familierne på den måde kunnet få en håndsækning i hjemmene i sygdomstilfælde, således at de normale huslige arbejdsopgaver er blevet klaret og det daglige liv har kunnet foregå så nogenlunde på normal vis, og det har man i de fleste hjem landet over været glad og tilfreds med.

Nu udvides ordningen til at omfatte en mere varig hjælp til det samme arbejde for invalide- og folkepensionister, men udført af hjemmehjælperne, der nu kommer ind under den samme lov som husmoderafløserne. Det finder vi både rigtigt og praktisk — rigtigt fordi vi altid i mit parti har ment, at staten har en pligt til at gå i spidsen med hensyn til foranstaltninger, der går ud på, at den enkelte person længst muligt kan blive i eget hjem fremfor at komme på plejehjem, alderdomshjem eller andre institutioner, og praktisk fordi husmoderafløsning og hjemmehjælp i forvejen i mange kommuner administreres under ét og det ofte er de samme kvinder, der sendes ud til begge former for hjælp, foruden at både husmoderafløserne og hjemmehjælperne kan deltage på samme vilkår i de uddannelseskursus, der er tilrettelagt af socialministeriet.

Personlig er jeg langt mere tilfreds med denne nydannelse og med bestemmelsen om, at en husmoderafløser kan sendes ud til lejlighedsvis aflastning af familier med et handicappet barn, der får hjælp gennem forsorgen, end for den tidligere familieministers forslag om børnehjælpere, som da heller ikke er taget med i det foreliggende lovforslag, fordi de normalt raske børn allerede er omfattet af loven. Det er jo således, at flere og flere forældre beholder deres handicappede børn hjemme og i mange tilfælde øver en næsten overmenneskelig indsats, for at disse børn kan leve en så normal tilværelse som muligt både med hensyn til det daglige liv, kontakten med omverdenen, optræning og uddannelse. Derfor må enhver kunne forstå, hvilken umådelig lettelse det er for et sådant